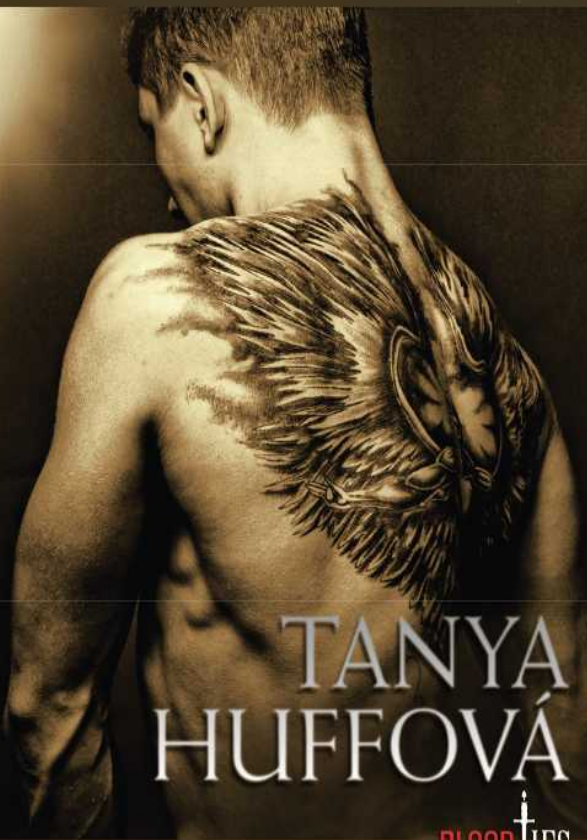

TŘETÍ KNIHA TRILOGIE „KOUŘ“
KOUŘ A POPEL

TANYA
HUFFOVÁ

VOLNÉ POKRAČOVÁNÍ CYKLU

BLOOD TIES

BROKILON

Tanya Huff

SMOKE & ASHES

Copyright © 2006 by Tanya Huff

Translation © 2013 by Pavel Musiol

Cover © 2013 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2013 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-198-6

Tanya Huffová

Kouř a popel

Trilogie „Kouř“
kniha třetí

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2013

Tanya Huffová **v nakladatelství Brokilon**

Cyklus Krevní pouta

Cena krve

Stopy krve

Linie krve

Spojení krve

Dluh krve

Krevní banka (povídky)

Trilogie Kouř

Kouř a stíny

Kouř a zrcadla

Kouř a popel

<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>
brokilon@brokilon.cz

Kapitola první

Přestože se jak Měsíc, tak hvězdy skrývaly za mraky, nebyla noc tak temná, jak by mohla být. Světlo lamp se odráželo od světlého betonu a poskytovalo dost osvětlení, aby byli oba muži jdoucí po prázdném chodníku zřetelně vidět.

Tmavovlasý si strčil ruce hlouběji do kapes hnědé semišové bundy. „Vím, že jsme neměli moc na výběr, ale nelíbí se mi, jak to skončilo.“

„Skončilo to tak, jak to skončit muselo,“ odvětil muž s blond vlasy a unaveně se pousmál. A jestli byly jeho zuby trochu moc bílé a nepřírozeně dlouhé, nebyl tam nikdo, kdo by si toho mohl všimnout. Ti dva mohli klidně být jedinými živými lidmi v celém městě. Zvuk jejich kroků se měl rozléhat ozvěnou... tak osamělí vypadali.

„Nemám rád, když místo mě rozhodují okolnosti.“

„A kdo ano?“

„Nezdá se, že by to tobě dělalo nějaké potíže.“

„Prostě mám jen mnohem více zkušeností se skrýváním...“ Jeho hlas vyzněl do ztracena a muž zamračně zvedl pohled k nebi.

„To je ono. Dobře. Lee, sleduj jeho pohled. Teď se ozve zajetí ženy a...“

Necelý metr od obou herců dopadl kostkovaný polštář ve tvaru lidského těla, zjevně zatížený.

„...a nešťastnice dopadá na zem. Střih!“ Petr Hudson vystoupil zpoza monitorů, stáhl si z hlavy sluchátka s mikrofonom a hodil je zhruba směrem ke své černé plátěné židli. Tina, jeho skriptka, natáhla ruku a zachytila je dřív, než mohla dopadnout na chodník, přidržujíc si přitom prst levé ruky na místě, kde skončila s podtrháváním ve svém výtisku scénáře, aniž by ze stránky byt jen na okamžik spustila oči. „Masone, líbilo se mi, jak jsi během dialogu vytvářel tónem hlasu dojem, že pro tebe je svět stále stejný,“ pokračoval, zatímco se natahoval po polštáři. „Byl to hezký kontrast vůči Leeho rozhořčení smrtelníka.“

„Hezký?“ Mason Reed – alias Raymond Dark, nejpopulárnější upíří detektiv v celém seriálovém světě a hvězda *Nejtemnější noci* – si založil ruce na prsou a ohrnul ret tak, aby odhalil jeden falešný tesák. „Nic lepšího tě nenapadá?“

„Je po půlnoci,“ povzdechl si Petr. „Buď rád, že mě napadlo aspoň slovo *hezké*. Až tam Angela v postprodukcí přidá ten klapot kroků rozléhající se ozvěnou, myslím, že ta scéna bude celkem...“ Zvuk velkého stroje nabírajícího otáčky zredukoval zbytek režisérova komentáře na pohybování rty a čím dál rozmáchejší gestikulaci.

Tony Foster, který ještě pořád stál na žebříku, z něhož před chvílí shodil onen polštář představující tělo – protože když šlo o úhly pohledu, měl Petr rád jistotu – zachytil jedno z gest určené jemu, slezl dolů a přiběhl k režisérovi.

„Chci udělat ještě jeden záběr, než přivedeme Padmu!“ Petr se téměř dotýkal rty Tonyho ucha, ale stejně musel skoro křičet, aby ho bylo slyšet. „Postarejte se o to, pane Fostere!“

„Jak?“

„Jakýmkoliv způsobem, který mi umožní natáčet!“

Jakýmkoliv způsobem.

Jo. Tony zamířil ke staveništi. Jako by nevěděl, co tím myslel.

Tony, jehož v srpnu povýšili z produkčního asistenta na asistenta režie v zácvičku, ještě nyní v září shledával, že dělá víceméně pořád totéž co předtím, když ještě býval produkčním asistentem – což nikoho nepřekvapovalo, a nejméně ze všech jeho, protože Chester Bane, notoricky lakotný šéf CB Productions, se ještě pořád nedostal k tomu, aby najal někoho, kdo by dělal jeho bývalou práci. I tak pozice asistenta režie v zácvičku znamenala, že se teď pohyboval v oddělení režie, kde měl vyšší plat a volnou, odbory posvěcenou cestu k režisérskému křeslu. Nikoliv nezbytečně krátkou, ale šel po ní, a to bylo hlavní. Protože nebyl v branži ještě ani celý jeden rok, tak si opravdu neměl na co stěžovat. Kromě toho mu šéfovo škodlivé zajišťovalo, že sbíral mnohem víc zkušeností, než by nejspíš bylo možné u studia s větším zaměstnaneckým rozpočtem.

A ve studiu s větším exteriérovým rozpočtem by se nikdy nenaučil, jak využít silničních oprav k vyčištění obvykle rušné van-couverské ulice od veškerého provozu, aniž by si musel projít celou tou kalvárií na městském magistrátu nebo si platit policisty mimo službu, aby odkláněli dopravu. Poloviční počet povolení. Poloviční náklady. Výkop kanálů zaručoval volné ulice v rozsahu mnoha domovních bloků od stavební mechanizace a městský magistrát byl zase více než ochotný zredukovat obtěžování van-couverských řidičů na polovinu.

Mělo to samozřejmě i své stinné stránky. Hluk se dal nějak vyřešit – stavební firmy se podle všeho řídily tímtož časovým rozvrhem založeným na konceptu spěchu a čekání jako filmaři – ale tenhle stroj...

Bagr, uvědomil si Tony, když přišel blíž.

...se podle všeho chystal k dlouhému kraválu. Jistě, v postprodukci se ten hluk dal odstranit, ale Petr hrozně nerad dotáčet dialogy zvlášť. Z větší části proto, že Masonovi to nijak zvlášť nešlo a výsledek vždycky působil dojmem, že se jakási velká gumová příšera chystá rozšlapat Tokio.

„Jakýmkoliv způsobem“ popravdě nezahrnovalo možnost promluvit si s pracovní četou. Jejich předák jim dal hned zkraje onoho večera velmi jasně na srozuměnou, že se s tím nemají obtěžovat. On musel odvést svou práci a nehodlal připustit, aby mu časový harmonogram zdržoval nějaký televizní seriál pro znužené paničky.

Tony, který měl jeho přístup dobře na paměti, se zastavil asi šest metrů od bagru a sledoval, jak se čelist obrovského rypadla zakusuje do asfaltu. Po chvíli si všiml, že jeho řidička sedí prakticky v otevřené kabině. Všiml si, že její zorné pole nesahá až ke klíčkům visícím po straně dvojité řady žlutočerných páček.

To by mohlo fungovat.

Otočil se na patě a vydal se zpátky k filmařským přívěsům. Vždycky tu byla možnost, že řidičce sklouzne pohled dolů – byla sice jen nepatrná, ale vzhledem k velikosti bicepsu oné dámy chtěl mít absolutní jistotu, že nezačne ani koketovat s myšlenkou, že by za to snad mohl být nějak zodpovědný on.

Klidně ho nazvěte zbabělcem, ale ta ženská měla paže jako on stehna.

Kromě toho on ty klíče ani vidět nepotřeboval. Věděl, kde jsou. Znal tvar, který ve vesmíru zabíraly. Dobrá, to s tím *vesmírem* možná trochu přehnal, ale místní prostor seděl.

„*Pane Fostere?*“

Musel hodně nastražit uši, aby Petrův hlas ve sluchátku vůbec zaslechl.

„*Kdokoliv.*“

Zdálo se, že vhodný čas právě nadešel. Soustředil se a vzápětí

už svíral prsty kolem svazku klíčů, zatímco bagr za jeho zády se se škytnutím zastavil.

Čarodějnictví podle Arry Pelindrakové, čarodějky z jiného světa, která mu věnovala notebook s instrukcemi stejně tak podrobnými jako otravně mlžícími, záviselo výhradně na soustředění. Nová kouzla vyžadovala slova či symboly, popřípadě trapné jogínské pozice – Tony měl podezření, že čarodějové Ařina světa měli buď více kloubů, nebo přinejmenším krutý smysl pro humor. Po nějaké době – kde termín *nějaká doba* se obvykle vztahoval k celým létům praxe – se slova, symboly a pozice daly nahradit čarodějovou vůlí.

Letos v létě Tony zjistil, že snaha o udržení exteriérového filmového štábu při životě ve strašidelném domě může trvání oné *nějaké doby* zredukovat do jediné velmi stresující noci. V současné době, pokud chtěl, aby k němu něco přišlo, tak to taky přišlo. S jinými kouzly to bylo trochu jinak. Ještě stále se snažil zapomenout na to, co se stalo, když se poprvé pokusil použít na svou koupelnu čistící kouzlo. Nic nekřičelo do světa: *Hej, já jsem mamlas!* tolik, jako když šel na rande obletovaný dorážejícími mýdlovými bublinami.

Pokud šlo o ostatní kouzla... no, třeba co se takových *Energetických výbojů* týkalo, bylo ve zdejším regionu – vzhledem k hustotě osídlení a očekávaným výbušným výsledkům – překvapivě málo míst, kde se daly bezpečně nacvičit. Ale pro případ, že by se někdy potřeboval probít z dalšího strašidelného domu, je teď zvládal přinejmenším teoreticky.

Ke stolu s občerstvením dorazil právě včas, aby viděl, jak Lee – jednu ruku vraženou do kapsy své kožené bundy, druhou svírající plastový kelímek s kávou – flirtuje s Karen, jejich poskytovatelkou občerstvovacích služeb. Když si Lee smočil bradu a vzhlédl k ní skrz závoj hustých, tmavých řas, zahihňala se. Opravdu zahihňala. Tohle rozhodně nebyl zvuk, který by si Tony

kdy dokázal s Karen spojit. Smát se, to ano. Taky klít jako námořník. Ale hihňat se? Ne. Leeho úsměv a tichá poznámka, kterou Tony neslyšel, protože tak blízko ještě nebyl, jí vehnala do tváří ruměnc. Ten růžový nádech v její pihovaté pleti byl v záři dvou halogenových reflektorů, mířících přímo na stůl, naprosto nepřehlédnutelný.

„Až budete připravený, pane Nicholasi!“

V odpověď na Petrovo volání Lee mrkl, dopil kávu z kelímku, hodil ho do bližšího ze dvou odpadkových košů, otočil se, a když letmo spočinul pohledem na Tonym, pousmál se. Pak jeho pohled pokračoval v poletování a onen poloviční úsměv bylo vše, co svědčilo o tom, že ho vůbec zaregistroval.

Tony se díval, jak kráčí zpátky k místu, kde u značky vytyčující okraj scény postávali Mason s Petrem. Stíny, které herci šlapaly na paty, nevytvářelo nic jiného než pevné předměty stojící v dráze přirozeného či umělého světla. Nesledovali ho žádní stínoví bojovníci z jiného světa. Chlad, který Tony pocítil na zátylku, způsobil podzimní větřík přinášející varování, že zima, ve formě typické pro Britskou Kolumbii, už byla na cestě. Pokud se dávali na pochod mrtví, nedávali se na něj zde. Všechno bylo tak agresivně normální, až by skoro dokázal uvěřit, že si to tenkrát jen představoval, když viděl Leeho ječet, jak ho zevnitř mučil šílený mrtvý čaroděj. Skoro by dokázal uvěřit, že si to tenkrát jen představoval, když viděl Leeho sedět v sanitce a přiznávat, že... no, v zásadě přiznávat, že ho opravdu políbil, že si byl plně vědomý, čím rty s tím měly co do činění.

Samozřejmě, on taky tenkrát řekl, že svět se točí dál.

To bylo v srpnu. Teď byl začátek října. Svět se točil dál už skoro dva měsíce a šlo mu to pořád líp. Na rozdíl od mnoha jiných herců se Lee za všech okolností choval k technickému štábu přátelsky a tato „přátelskost“ vždy zahrnovala i Tonyho. Nic z toho se nezměnilo, nechoval se teď k Tonymu nijak jinak než ke scénografce

Keishe nebo hudebnímu dramaturgovi Zevu Serovi. Onen polibek a přiznání zůstávaly bezpečně pohřbeny pod tím, co Tony považoval za jeden z Leehe nejlepších hereckých výkonů.

Jelikož žebřík a polštář už byly ze scény odstraněny, Tony usoudil, že má Petr v úmyslu provést poslední záběr bez jeho asistence. Klíčky od bagru nechal proklouznout mezi prsty do odpadkového koše, kde zůstaly ležet pod nedojedenou koblihou. S očima upřenýma na mikrofonistu – hubeného chlapíka středního věku jménem Walter Davis, který nahradil hubeného chlapíka středního věku Hartleyho Skenského, jenž se z toho strašidelného domu ven živý nedostal – natáhl Tony ruku a nabral si hrst želé jahod.

„Víš, že tě tohle svinstvo jednou zabije, že jo?“

Jedna z nich se o to skutečně pokusila.

Zatímco mu z pusy i nosu lítaly růžové kousky rozžvýkané jahody, upřel Tony dopálený pohled do pobavené tváře komisaře Kanadské jízdní policie Jacka Elsona a zvážil několik možných reakcí, z nichž by mu některé mohly vynést patnáct let až doživotí. Když byl zase schopný slova, převládl v něm opět pud sebezáchovy a on se spokojil jen s lehce sarkastickým: „Nejsi náhodou mimo svůj okrsek?“

Komisař Elson působil stejně jako CB Productions v Burnaby – části oblasti zvané Širší Vancouver asi patnáct kilometrů východně od města.

Komisař pokrčil rameny. „Nejsem ve službě. Doslechl jsem se, že ta vaše banda natáčí venku v ulicích, tak mě napadlo, že se půjdu podívat.“

„Ticho, prosím!“ Adam Paelous, asistent režie, začal odříkávat známou litanii. „Připravte se, lidi!“

Tony trhl hlavou k přívěsům a vykročil. Jack ho s lehkým úsměvem následoval, a když procházel kolem stolu, čmajzl z rohu pár sušenek. Za poslední měsíc se kolem potuloval tak často, že

Karen, která obvykle občerstvení filmového štábu střežila jako pitbul, se mu v tom už ani nesnažila zabránit, a co bylo ještě více zneklidňující, Tony zjistil, že i on sám o něm začal asi před pár týdny uvažovat jako o Jackovi.

„Jedem!“

Půl tuctu hlasů, včetně Tonyho, to slovo zopakovalo jako ozvěna.

„Scéna 19a, záběr třetí. Klapka!“

Klepnutí dřevěné tabulky se několikrát odrazilo ozvěnou od okolních budov a nakonec zaniklo ve vzdáleném klení pracovní čtyř silničářů.

Když Petr ohlásil akci, Tony usoudil, že už jsou dost daleko, a zašeptal: „Dobře, fajn, když už jsi tady, co vlastně *hledáš*?“

Jack se zazubil. „Už jsou to skoro dva měsíce, co tě našli stát nad mrtvým tělem. Tak mě napadlo, že už máš nejspíš nejvyšší čas.“

Pravděpodobně žertoval.

Z verdiktu prohlašující úmrtí po incidentu s Pánem stínů za nešťastnou náhodu neměl komisař Kanadské jízdní policie vůbec žádnou radost, ale to nebylo nic proti tomu, jak se cítil, když se Tonymu oné srpnové noci konečně podařilo otevřít dveře Caulfieldova domu. Stal se svědkem věcí tak podivných a úžasných, že by i tvůrci televizních seriálů měli co dělat, aby je podali aspoň trochu věrohodným způsobem, a to, co viděl, mu nedávalo ve spojení se schopnostmi všech dobrých policajtů oddělit pravdu od výmyslů jinou možnost než uvěřit vysvětlení, které mu Tony přislíbil. A také mu uvěřil. Jen se mu moc nelíbilo.

Vzhledem k problémům, které za svého života s policií měl, si Tony nebyl příliš jistý, proč vlastně Jackovi a jeho partnerce Geethě Danversové řekl pravdu o tom, co se v onom domě stalo – pravdu lehce upravenou a očesanou o jisté podrobnosti z vlastního osobního života. Možná doufal, že se přestanou pořád

potloukat kolem a podezřívavě se na všechno mračit. Na komisařku Danversovou to fungovalo. Ne že by zrovna ona patřila k těm, kdo se na všechno podezřívavě mračí, ale že by se tím zbavil Jacka Elsona, tak to kurva ani omylem.

„Podívej se na ně.“ Komisař udělal rozmáchlé gesto sušenkou, zahrnuv do něj herce i s celým filmovým štábem. „Klidně hrají, jako by se vůbec nic nestalo.“

Předstírali, že ten bagr umkl jen proto, aby mohli v klidu natáčet, a o nic víc se nestarali. Jenže to nebylo to, co měl Jack na mysli. Petr, Adam, Sorge – hlavní osvětlovač – Mason a Lee; ti všichni tenkrát v tom domě byli. Karen a Ujjal, operátor generátoru, byli před ním a snažili se vejít dovnitř. Případně dostat ostatní ven. Zbytek štábu do toho byl zapletený jen do té míry, že všechny ty historky slyšel.

Dnes v noci všichni pracovali na natáčení další scény, jako by se nic nestalo.

Teď bylo na Tonym, aby pokrčil rameny. „Už je to dávno.“

„Na tom by nemělo záležet.“ Jack byl novou rozšířenou realitou uchvácený stejně jako mladá fanyнка, která se právě dozvěděla, že do města přijel její oblíbený herec. Teď, když uvěřil, měl podezření, že nadpřirozeno číhá za každým rohem. Občas ho dokonce i zahlédl. A občas zavolal Tonymu.

„Co je asi šest centimetrů vysoké a dokáže ukousnout kus nárazníku od auta?“

„Cože?“

„Myslím, že jsem něco takového viděl na odtahovém parkovišti. A nejspíš jich bylo víc.“

Tony, který konečně rozpoznal tón jeho hlasu, se obrátil na bok a zamžoural na hodiny u postele. „Jsou tři hodiny ráno.“

„Záleží na tom? Ty potvůrky vylézají jen mezi půlnocí a svítáním? Co jsou zač?“

„Jak to mám k čertu vědět?“

„*Jste přece...*“ Elson – tenkrát to ještě byl Elson, Jack ještě ne – ztišil hlas, aby ho nikdo jiný neslyšel, „...*čaroděj*.“

„Jo. Čaroděj. Žádná databáze bubáků a strašidel.“

„Takže mi to neřeknete.“

„Jsou kurva tři hodiny ráno!“

„Proč pořád opakujete, kolik je hodin?“

Povzdechl si. „Protože jsou tři hodiny ráno.“

Ve správném světě by už Jacka dávno odradil. Nebo by ho to přešlo.

„Parta výletníků u městečka Hope zahlédla Sasquatche – ale nejspíš nebyl pravý,“ dodal rychle Tony. „O nás už se nikdo nezájímá.“ Na samém okraji světla se mihl nějaký stín a Tony zvrátil oči. „Tedy nikdo kromě tebe a kromě něho.“

Kromě něho. Kevina Grovese. Jejich vlastního bulvárního novináře.

Po incidentu se strašidelným domem si naštěstí veškerou pozornost tisku přivlastnil Mason, a podle Masona se všechno točilo kolem Masona. Kevin Groves bohužel pod nánosem ega zaslechl takřka pohřbené kousky pravdy.

K jeho velkému zklamání, se poté, co bylo učiněno oficiální prohlášení – a když zemrou za záhadných okolností tři lidé, tak se oficiální prohlášení učinit prostě *musí* – nenašel nikdo, komu by se o tom, co se stalo, chtělo nějak moc mluvit. Jako by se všichni, vzhledem k tomu, jaké sortě lidí se podobné věci obecně stávaly, skoro styděli, že se stali svědky nějakých paranormálních jevů. Ve veřejném povědomí zaujímaly strašidelné domy místo těsně za mimozemšťany s análními sondami a lehce nad tisíc let starými mláďaty ještěřů. Kolektivní vědomí trvalo na racionálním zdůvodnění všeho, nač je bylo možno uplatnit, a zbytek odmítalo připustit, což vedlo k tomu, že se neukojený Kevin Groves potloukal kolem studia a z exteriérů býval začasť odváděn policií.

I když bylo jasné, že neochota mluvit ještě neznamenala, že by na tu zkušenost někdo skutečně zapomněl. Zdálo se, že ve zvukovém studiu je jisté místo, jemuž se v čase mezi 11.00 a 11.15 ráno i v noci všichni vyhýbají, a také Tonyho *schopnosti* se od té doby využívaly vždy, když jim mohly ušetřit nějaký čas nebo peníze. Lidi od televize se s věcmi mimo realitu setkávají každý den, a tak se jim – a několika málo dalším – podařilo začlenit je do vlastních životů bez větších potíží.

Dost pomohlo, že v srpnu byl Tony ještě pouhým produkčním asistentem, tím posledním kolečkem ve firemním soukolí, takže pokud byl původcem něčeho příliš bizarního, nebylo pro nikoho moc těžké to prostě ignorovat.

„Já bych pana Grovese tak rychle neodbýval, být tebou,“ poznamenal Jack s plnou pusou ovesných vloček s rozinkami. „Ve všem tom Masonově vychloubání to sice skoro zaniklo, ale nezapomínej, že o tvých činech oné noci zaznělo taky ledacos zajímavého.“

Tony si povzdechl. „Ano, mám ohromné a neuvěřitelné schopnosti.“

„Mluvíš s mrtvými lidmi.“

„No a? Taky mluvím se svým autem a bankomaty.“

„Jenže tobě mrtví odpovídají.“

„Cože, ty jsi nikdy neviděl žádný díl *Na druhém břehu*, když to ještě dávali šestkrát nebo sedmkrát denně? Mrtví očividně mluví s kdekým.“

„Ty...“ Mávl rukou.

Tony povytáhl obočí, jako by chtěl nedořečené komisařově poznámce přiřadit nějaký lehce oplzlý obsah.

Jack se ušklíbl a odmítl se nechat vyprovokovat. „Zaznělo i slovo *čaroděj*.“

„Jo, stejně jako slova masová halucinace a únik plynu. Jestli jsem tak mocný čaroděj, nemyslíš, že bych měl na práci něco

důležitějšího než jenom tak postávat v jednu hodinu ráno u staveniště?“

„Cože, a odejít ze šoubyznysu?“ Jack si smetl z bundy pár drobků a zazubil se, až se ve světle pouliční lampy zalesklo jeho světlé strniště vousů.

Ten úsměv Tonyho znervóznil.

Což také bylo jeho účelem. A skutečnost, že to věděl, Tonymu nijak nepomohla.

„Půjdu si s panem Grovesem promluvit.“

„Nemůžu ti bránit.“

„Víš ty co, ty nejsi tak hloupý, jak vypadáš.“

Jelikož říct „*ty taky ne*“ by byla ohromná hloupost, kousl se Tony do jazyka, zatímco důstojník jízdny policie zamířil k reportérovi.

„Střih! Dobře, máme to tam!“

„*Tony*“ zazněl mu v uchu Adamův hlas „*Běž pro Padmu.*“

Rozhovor s Jackem ho zavedl skoro zpátky k přívěsu, o který se dělila maskérna s kostymérnou. Nakoukl tam otevřenými dveřmi a uviděl, že jediným člověkem uvnitř je Padma Sathayeoová, oběť týdne. Připravená na svou scénu seděla na židli, jednou nohou obutou do špičatého střevíčku kývala dopředu a dozadu a četla *Sladce divoké moře*, milostný román od Elizabeth Fitzroyové. Jeden z těch starších, všiml si Tony.

„Padmo? Čekají na tebe.“

Roztržitě něco zamumlala v odpověď, ještě chvíličku četla dál a pak knížku zavřela, když si ji předtím založila přehnutým papírovým kapesníčkem. „Bojím se, že jsem si vypěstovala odpornou závislost na brakové červené knihovně,“ řekla mu omluvným tónem, když vstala.

„Kdo říká, že je to brak?“

„V podstatě všichni.“

„Já ne.“

„Ale ty by ses nenechal přistihnout při čtení něčeho takového.“

„Taky jsem jich pár přečetl.“

Kvůli zaschlé krvi nemohla vyloudit tak široký úsměv, jak by chtěla. „Tak to jsi fakt citlivý hoch. Holt je tu nová doba.“

Pokrčil rameny a postavil se stranou, aby mohla projít. On je četl proto, že Elizabeth Fitzroyová byl pseudonym Henryho Fitzroye, svého času vévody z Richmondu a Somersetu, levobočka Jindřicha VIII., upíra a jednoho z jeho bývalých milenců.

Svým způsobem bývalého.

Svým způsobem... ne.

Henry Fitzroy – kníže lidí, kníže temnot – měl mírný sklon si lidi přivlastňovat. Co se jeho týkalo, Tony měl k *těm jeho* patřit už navždy.

Tonymu to většinou nijak nevadilo. Rád udržoval přátelské kontakty se svými bývalými. Vždyť Zeva potkával v práci každý den a občas si spolu i vyšli. S Henrym to tak bývalo taky. Ještě před pár měsíci by upírovi o tomhle nočním natáčení řekl, aby mohli být chvíli spolu, ale po incidentu se strašidelným domem jejich vztah poněkud ochladl.

Od doby, kdy bylo zřejmé, že Henry navázal jakési pouto s Chesterem Banem.

Dobrá, technicky vzato neochladl ani tak jejich vztah, jako ho spíš Tony ochladil sám.

Nelíbilo se mu, že se Henry stal součástí jeho denního života. On možná patřil Henrymu, ale tenhle seriál, tahle práce, byl jeho – a Henry měl prostě vysmahnout a přestat se kamarádíčkovat s jeho šéfem.

Kéž by měl dost odvahy, aby se Chestera Banea zeptal, jestli jsou ještě v kontaktu.

Když doprovázel Padmu přes ulici, všiml si, že u baterie monitorů stojí Everett, jejich maskér, a u nohou má pětilitrový kbelík falešné krve. Vedle něj postávala Alison Larkinová z kostymérny

a rukama kreslila do vzduchu kostýmy tak živě, až s každým gestem hrozilo, že polije všechno kolem sebe kávou. Pokud Tony věděl, nevybila nikdy ani kapku. Vyhledal pohledem operátora generátoru, zvukové techniky... většina jeho práce spočívala v tom vědět, kde kdo je, aby je mohl v případě potřeby najít.

Jack a Kevin Groves už podle všeho odešli. Pravděpodobně nikoliv spolu. Tony aspoň doufal, že nikoliv spolu. Pokud ovšem Jack reportéra nezatkl za bezúčelnou potulku.

Ne. Ani tak ne. Jack dobře věděl, že Tony nechce mít toho reportéra ve své blízkosti ani na chvíli, třebas by ta chvíli zahrnovala policejní pouta. A nikoliv v laškovném smyslu.

„Pohyb, lidi, hejbneme kostrou!“ popohnal filmový štáb k činnosti Adamův hlas. „Máme tu ulici už jenom jednu noc a první štáb má všechno hotové!“

Padma, lehající si na chodník, se zasmála čemusi, co řekl Lee, a Mason lehce štouchl svého kolegu do ramene. Petr nahnal oba herce na jejich místa, Adam si vyžádal ticho, a už se zase točilo.

Raymond Dark a James Taylor Grant hleděli na tělo, které jim právě dopadlo k nohám.

Nebyli jediní.

Tony zalétl pohledem ke střechám.

Sledovalo je ještě něco...

Úžasně.

Bylo to, jako by si vypěstoval nějakou zasranou schopnost odhalovat nadpřirozeno.

„*Takže si teď musím dávat pozor, protože jsem hráč?*“ Byl to jeden z posledních rozhovorů, které s Henrym vedl předtím, než přestál upírovi zvedat telefon. „*Co jsem byl doted?*“

Henryho oči získaly lehce stříbrný nádech, neklamná známka toho, že nehluboko pod povrchem se probouzí Hlad. „*Oběť. Ale těch je tolik, že jsi měl naději, že se ztratíš v davu. Teď z něho vyčníváš.*“

Nechybělo mnoho a byl by odpověděl nějakým hloupým klišé ve smyslu, že si myslel, že je pro Henryho něčím víc než jen jídlem. Tvrdě v sobě ty tendence k teatrálnosti potlačil a zavrčel: „*Neříkám, že neoceňuji tvou pomoc, ale já se o sebe starám už od svých čtrnácti.*“

„*Přežil jsi...*“

„*Jo, přesně to jsem měl na mysli. Už dlouho předtím, než jsi přišel ty, abys mě vodil za ptáka, jsem přežíval celkem v pohodě.*“

„*Teď se situace změnila.*“

„*A to ti dává právo držet mě v zubech po zbytek života?*“

„*Cože?*“

Pak už to šlo s jejich rozhovorem z kopce, ale bylo jasné, že pokud Tony vycítil na střeše nějakého nadpřirozeného pozorovatele, vnímal nejspíš Henryho, který si zrovna hrál na Matku kvočnu noci. Jasně, o tomhle natáčení Henrymu neříkal, ale Henry měl teď v branži vlastní kontakty.

Hrubým gestem vykázal svůj pocit do patřičných míst.

*

„CB Productions, co pro vás můžu udělat? Ehm-ehm. Hm-hm.“ Amy si strčila sluchátko pod bradu, levou rukou mávla víceméně Tonyho směrem, zatímco pravou něco škrábala do notýsku po své pravici. „Ne, je mi líto, není to možné.“

Během druhé poloviny hovoru přešel k jejímu stolu a všiml si, že Amyiny nehty nejsou jednolitě černé. Na každém nehtu se jí skvěla maličká bílá lebka naražená na kůl.

„Podívejte...“ Metodicky přeškrtnala vše, co zatím napsala. „Co kdybych vás prostě přepojila na vedoucí kanceláře? Dobře. Tak nezavěšujte.“ Stiskla tlačítko pro přidržení hovoru, zavěsila sluchátko a v blikajícím červeném světle se na Tonyho zamračila. „Co tady děláš? Dneska v noci máš být u druhého štábu.“

„Šéf mě chtěl vidět.“ Tony se rozhlédl kolem a všiml si, že místnost Rachel Chou, vedoucí kanceláře, je očividně prázdná.

„Neměla bys jít hledat Rachel?“

„Proč?“

Kývl k telefonu.

Amy se ušklíbala. „Dneska tu není. Ten osel může čekat na dráti, dokud se nevrátí, mně je to jedno.“

„Hezké.“ Tony jí zvedl jednu ruku a pozorněji si prohlédl její nehty. „Ty lebky ve tmě svítí?“

„Hm.“

„Vlasy taky?“ Její tvář lemovaly bílé prameny vlasů. Vedle černočerného zbytku hřívy vypadaly trochu nazelenale.

„Ale dej pokoj, to je moc laciné.“ Sklonila víčka a zvedla bradu. „Ale moje oční stíny svítí.“

Tony, který se snažil přijít na to, proč mají být ve tmě svítící vlasy lacinější než ve tmě svítící oční stíny – a lebky – se naklonil, aby si je prohlédl zblízka.

„Nedělej to, Amy. Donutí tě dívat se na staré černobílé filmy.“

„Co nemá dělat?“ zeptal se Tony a otočil se právě včas, aby viděl, jak se zavírají dveře postprodukce a do kanceláře vchází Zev.

„Vypadala, jako by se chystala navázat nezdravý vztah.“

„To tak. A co je špatného na černobílých filmech?“ Amy se naklonila doprava, aby na hudebního dramaturga lépe viděla.

Zev se zazubil zpoza stínu svých černých vousů. „Pořád je přetáčí zpátky, aby mohl komentovat, jak ty scény tenkrát točili.“

Vytrhla ruku z Tonyho dlaně. „Dělá si srandu?“

„Ne, ale...“

„Ty vole, měl by ses trochu víc snažit, aby sis zařídil nějaký společenský život.“

„Míval jsem ho,“ kývl Tony k Zevovi. „Než mi dal kopačky.“

„Jo. Jaké překvapení.“

Zev si strčil ruce do předních kapes riflí a zamýšleně se

zamračil zhruba Tonyho směrem. „Myslel jsem, že dnes večer děláš u druhého štábu.“

„Taky že jo.“

„Chce s ním mluvit šéf.“ Amyin tón naznačoval poslední večeri, poslední přání, poslední pomazání.

„Proč?“

Tony pokrčil rameny. „Já nevím.“

Všichni tři se současně otočili k zavřeným dveřím šéfovy kanceláře. Ošoupané dřevo nic neprozradilo.

„Právě probírá s Danielem kaskadéřinu,“ zašeptala Amy.

„Daniel ji dělat nebude.“

„Fakt?“ Obrátila oči v sloup. „Nechápu, proč ne. Daniel jakožto nevysoká, překrásná indiánka by byl tak přesvědčivý...“

„No, s tou nevysokostí by mohl mít trochu problém,“ podotkl Zev a zvedl ruku asi dva metry nad podlahu.

Daniel zaskakoval jako kaskadér jak za Masona, tak za Leeho. Zároveň fungoval jako koordinátor všech scén, které prováděl někdo zvenčí. „Čím to je, že když napíše nějakou epizodu Frank, musíme vždycky najímat kaskadérku?“

Otočili se ke střídačce. Zpoza zavřených dveří vycházel rytmický zvuk, jak někdo nahlas četl.

Zev se zamračil. „Možná si myslí, že se mu na rande může podařit dostat jen takovou, která je zvyklá riskovat život.“

„Frank, a rande?“ otrásla se Amy. „Má mysl právě zabloudila do děsivých míst.“

Ve zvláštním tichu, které následovalo, zaslechl Tony maniakální smích. Normálně by si nejspíš dělal starosti, ale tenhle zjevně pocházel od některého ze scénáristů.

„Do nijak konkrétních děsivých míst,“ opravila se Amy rychle.

Oba se otočili a pohlédli na Tonyho. Amy tvořila výjimku z obecného pravidla, že ti, kdo v onom domě tenkrát byli, události té noci ignorovali, a Zev, coby Tonyho bývalý, měl jistá

práva a privilegia ohledně společných zážitků a vybuchujících láhví od piva.

„Takže,“ zaštourala se v okraji nehtu s lebkou a potom s nadějí zvedla hlavu. „Viděl jsi poslední dobou nějaké mrtvé?“

Včera v noci téměř zahlédl Henryho, který ho přišel zkontrolovat. Ale protože Henry nebyl přímo mrtvý, jen živý jiným způsobem, tak se nejspíš nepočítal. „Ne.“

„Ale řekneš mi, až nějaké uvidíš?“

Periferním viděním zahlédl, jak Zev vrtí hlavou tak energicky, až si skoro shodil jarmulku. „Jasně...“

Zev si povzdechl.

„Slibuju.“

*

„Brianna se po vás ptala.“

„Brianna? Opravdu?“ Výraz ve tváři Chestera Banea Tonymu potvrdil podezření, že to skutečně znělo tak hloupě, jak si myslel. Brianna se na něj ptala prakticky pokaždé, co mluvil s jejím otcem. „Ehm, v jaké souvislosti?“

Chesteru Baneovi se zúžily panenky a opřel se ve svém koženém kancelářském křesle, až pod jeho váhou zlověstně zapraskalo. „V jaké souvislosti asi tak myslíte, pane Fostere?“

„Šéfe, já přísahám, že jsem jí nikdy neřekl, že jsem čaroděj!“

„To už jste prohlašoval nejednou. A já znovu opakuji, že vám věřím.“ Složil svalnaté a spíše buřty připomínající prsty do stříšky. „Na druhou stranu si ovšem myslím, že – jelikož Brianna nikoliv – je na čase pohnout se dál.“

„*Pohnout se dál?*“ Tony si odkašlal a zkusil to znovu, tentokrát o oktávu níž. „Pohnout se dál?“

„Ano.“

Ne. Neměl v úmyslu učit Chesterovu nejmladší dceru, jak se

stát čarodějkou. Za prvé šlo v případě čarodějnictví spíše o talent než o dovednosti, a třebaže Brianna prokázala, že je na metafyzické jevy citlivá, netušil, jestli se to rovná talentu. Nebo co by se popřípadě talentu rovnalo. Za druhé, on sám se teprve učil, jak být čarodějem, a upřímně řečeno, jako učitel za moc nestál. Drhnoucí bubliny a jeden nasraný číšník v restauraci tomu byli svědky. Za třetí, poskytnout právě této osmileté holce přístup ke skutečné moci bylo jako... jeho mysl marně pátrala po vhodném přirovnání, takže se nakonec musela spojit s „čirou nezodpovědností“. Nikdo, včetně jejího otce, to dítě nedokázal zvládnout už teď. A za čtvrté, to by si radši nechal vrazit pod nehty párátka.

Už už otevíral ústa, aby šéfovi předestřel všechny ty důvody s výjimkou čtvrtého – dodávat tomuto obrovi inspiraci by nebylo zrovna moudré – ale zase je zavřel, protože Chester Bane mluvil dál.

„Mám kamaráda, který pro PBS pracuje na miniseriálu Měsíc černé historie, tak jsem mu připomněl některé své předchozí laskavosti a on svěřil mé bývalé ženě jednu docela hlavní roli. Bere s sebou obě holky do Jižní Karolíny. Natáčení končí dvacátého prosince. Do té doby máte čas vymyslet nějaké trvalé řešení.“

Pauza se protahovala.

„Došlo k něčemu novému?“

Jako třeba k invazím z jiného světa nebo prudkému nárůstu koncentrace zla.

„Ehm, ne?“

„Dobře.“

*

„Trvalé řešení. Trvalé řešení.“ Tony se zastavil s jednou rukou položenou na dveřích vedoucích k parkovišti, přikovaný na místo náhlou vzpomínkou na svou matku, jak sedí za kuchyňským

stolem a natáčí si vlasy na barevné natáčky ve tvaru kostí. Domácí ondulace. A fixatér, který na ni používala, příšerně smrděl. Vzpomněl si na to proto, že těmhle natáčkám se říkalo *Toničky* a jeho matka si z něj dělala legraci, že je kadeřník.*)

Později, zhruba v době, kdy dospěl do puberty, přestaly jeho otcí ty vtipy o kadeřníkovi připadat směšné – přičemž nadšeně heterosexuální herecký výkon Warrena Beattyho ve filmu *Šampion* zcela úmyslně ignoroval.

Jeho otec nepředstavoval žádný problém vzhledem k tomu, že spolu už deset let nemluvili.

Briannin otec ovšem...

Dveře se mu vyškubly z ruky a on klopýtl a narazil do jakéhosi pevného tělesa vstupujícího dovnitř.

Do mužského těla.

Tony ho podle nárazu poznal. Poznal i černou koženou bundu, kterou momentálně svíral oběma rukama. „Lee.“ Dva rychlé kroky zpátky. Zíral na své ruce, stále natažené vpřed... *Jasně. Pustit bundu.*

„Tony.“

Na kratičkový okamžik si Tony nebyl jistý, jaká budou Leeho příští slova. Na kratičkový okamžik to vypadalo, že pro tento den bylo divadla už dost a že se dostane ke slovu i skutečnost. Na kratičkový okamžik. Potíž byla v tom, že o vteřinu později herec znovu nasadil svou masku bodrého bracha.

„Jsi v pořádku? Neuvědomil jsem si, že tam někdo stojí.“

„No, jak bys taky mohl. Však víš, pevné dveře a tak vůbec, přece nemáš rentgenové oči.“ Rentgenové oči? Mohl znít jako ještě větší poděs? „Právě jsem byl na odchodu.“

*) *Trvalé řešení se v angličtině řekne „permanent solution“.* Shodou okolností znamená slovo „perm“ těž ondulaci vlasů a výraz „solution“ označuje nejen řešení, ale i roztok, jemuž se, jak se překladatel poučil na stránkách pojednávajících o trvalé ondulaci, říká fixatér. (Pozn. překl.)

„Jasně. Ty dnes děláš u druhého štábu.“

Podle všeho to věděli všichni. Copak jeho pracovní rozpis někde visel, nebo co?

Lee si přehodil motorkářskou helmu z levé ruky do pravé, ale ze dveří neuhnul. „Takže sem jsi přišel kvůli...“

„Schůzce. Měl jsem schůzku se šéfem.“

„Dobře. Tedy chci říct, šlo to dobře?“

„Jo. Aspoň myslím. Pořád má co dělat s Brianninou reakcí na...“ Sakra. Před Leem se o tom domě nikdy nezmiňuj.

Herci sklouzla maska. „Na ten dům?“

Pokud se o něm on nezmíní jako první. „Jo. Na ten dům.“

Lee krátce zavřel oči, husté řasy mu spočinuly na tvářích jako lem divadelní opony. Jen tmavší. Jen zlatý. A bez střápců. Tony si uvědomil, že blábolí, i když mluví jen v duchu sám se sebou, ale podle všeho nemohl přestat. Nebyli spolu sami, sami a takhle blízko, od té doby, co, no, od toho incidentu s domem. Na okamžik doufal, že až Lee znovu otevře oči, bude maska herce pryč a oni se budou moci začít vyrovnávat s tím, k čemu tam došlo.

První krok musel udělat Lee, protože to byl Lee, kdo měl kariéru, o kterou mohl přijít. To Leeho tvář se skvěla na tričkách puberťáček i čtyřicetiletých žen, které měly mít víc rozumu. Tony byl asistent režie v zácvičku. Z profesionálního hlediska byl každému ukradený.

Ten okamžik minul.

Lee otevřel oči. „No, musím říct, že bylo fajn tu na tebe naražit a vůbec, ale musím se dostat do své...“ Svrástil tmavé obočí a mávl kamsi rukou, ve které nedržel helmu.

„Do šatny?“

„Jo.“ Ten úsměv byl podvrh. Dobře udělaný, ale podvrh. „Některé dny mám paměť na houby.“

Tony mu úsměv oplatil stejnou mincí. „Stáří.“

„Jo.“ Tenhle úsměv byl pořád falešný, ale lítost skrývající se za slovy vypadala skutečně. „Jo, to musí být tím.“

*

Tony hleděl s přimhouřenýma očima na vršek budovy a snažil se spočítat, kolik lidí na té střeše stojí. Sorgeův požadavek na zakoupení steadicamu byl z důvodu rozpočtu zamítnut, takže by tam měli být jen dva: Leya Burnettová, kaskadérka provádějící pád, a Sam Tappett, jeden z Danielova jisticího týmu. Dva. Do dvou napočítá každý. Většinu nocí to dokonce zvládl i s nasazenými botami. Tak proč mu pořád vycházeli tři? Ne pokaždé – protože to by aspoň dávalo smysl. Občas měl pocit – ne, jinak, on si byl *jistý* – že vidí ještě třetí postavu.

A nebyl to Henry.

Dnes v noci ne.

Pokud si ovšem Henry nenechal ve volném čase narůst parád- ní parohy a nezískal schopnost sdílet osobní prostor s pouhými smrtelníky. Přesně tentýž prostor. Jako by byl superponovaný.

Vítejte v úžasném světě podivna.

Další dějà vu.

Otázkou teď bylo: měl by s tím něco dělat, a pokud ano, co?

Ne že by v něm drnčel nějaký poplašný zvoneček nebo že by na něj jeho podvědomí mávalo metaforickými ručičkami a hu- lákalo: *Nebezpečí, Wille Robinsoně! Nebezpečí!* Vůbec z toho ne- měl špatný pocit a nevěděl, jestli jde o hrozbu nebo o symbolic- kou čarodějnou zkušenost. Možná že něco takového vídali na střeších domů všichni čarodějové v – kouknul se na hodin- ky – 11:17 ve čtvrtek v noci začátkem října a on se jen nikdy nedíval ve správnou dobu na správné místo.

Jenže už se stávalo pravidlem, že jakmile spatřil věci, které ostatní neviděli, začalo to jít se situací šeredně rychle z kopce.

Nikdo z druhého štábu v tom domě tenkrát nebyl. Slyšeli sice různé historky, ale nevěděli. Ne stejným způsobem, jako věděli ti, kdo strávili celé dlouhé hodiny v zajetí, přičemž byli nuceni poslouchat nekonečné repetice špatně zahrané taneční hudby z třicátých let. Kdyby řekl Pamě, režisérce druhého štábu, že se mu na střeše chvílemi zjevuje průsvitná postava s parohy, první, co by ji napadlo, by byly psychotropní látky, a nikoliv metafyzické bytosti.

Tony s tvrdými drogami skoncoval chvíli před tím, než ho Henry dostal z ulice. Jen pro zajímavost, ani když si píchal, žádné velké, průsvitné chlápky s parohy nikdy neviděl.

Když mu náhlý závan větru přihrál pod nohy špinavý kus novin, sklonil zrak. Předpověď počasí pro dnešní večer se zmiňovala o bouři, která mířila na pevninu z Pacifiku, a vítr skutečně začínal nabírat na síle a při prohánění se umělými kaňony ulic s sebou bral všemožné smetí. Než mohl ten kus novin sebrat, jiný poryv větru jím smýkl zase jinam a připlácl ho na velký modrý nafukovací pytel, na který měla Leya dopadnout.

Kdyby si Daniel myslel, že je to příliš nebezpečné, byl by tuhle kaskadéřinu odvolal bez ohledu na rozpis natáčení. Tony spěchal k místu, kde koordinátor kaskadérů kontroloval konečný stav nafukovacího pytle.

„Nějak se zvedá vítr.“

„Jo, zvedá.“

„Čtyři patra, to je pěkně dlouhý pád.“

„Jo, jo.“ Narovnal se a zhoupł se o stranu pytle. „Proto se tomu taky říká vysoký pád.“

„Jo, já jen, že když bude padat až ze čtvrtého patra, bude mít ten vítr dost času na to, aby ji vychýlil ze směru...“ Když se Daniel obrátil a změřil si ho pohledem, Tony se překotně zarazil.

„Ale to jsi uvážil.“

„Uvážil.“ Přísné rysy pod tmavým strništěm náhle roztály do

úsměvu. „Ale díky za to, že si udržuješ přehled. Nikdy není na škodu, když na potenciální problémy myslí ještě někdo jiný.“ Odepnul si z límce mikrofon. „Hej, Same, jak to vypadá nahoře s tím větrem?“

„Trochu prudký. Žádná tragédie.“

„Co si myslí Leya?“

Během odmlky se postava s parohy objevila, zmizela a znovu objevila. Skoro to vypadalo, že když Leya zamávala, zamávala taky.

„Říká, že do toho jde, jakmile dáš signál.“

„Tady dole je všechno připravené. Pamo, kdykoliv budeš chtít.“

„To ráda slyším.“ Pamin hlas ve špuntovém sluchátku. „Tak klapka a jedem!“

Když Danielovi lidé zaujali svá místa, odstoupil Tony od pytle. Jelikož vysoký pád závisel na sto procent na kaskadérově schopnosti trefit se bezpečným způsobem do pytle, měl zajišťovací tým v podstatě za úkol jen vypořádat se s důsledky, kdyby jej minul. Pokud by se k tomu skoku chystal Tony, určitě by nestál o to vidět tak okatě vystavená nosítka, ale lidi jsou různí.

„Ticho, prosím, kamera, akce.“

Zpoza režisérčina křesla se zvedla vlna hlasů opakujících: „Akce!“

„Scéna 19b, vysoký pád, záběr první. Klapka!“

„Akce.“

„Až napočítám do tří, Leyo. Jedna...“ uslyšel Tony Danielův hlas, tentokrát ze sluchátka, protože kaskadér už stál dál.

Sam, stojící na střeše, počítal určitě spolu s ním, a navíc ještě pro názornost ukazoval na prstech.

Poryv větru vmetl Tonyemu prach do očí. Sklonil hlavu právě včas, aby viděl, jak tentýž poryv vrhá proti doskokovému pytli deset centimetrů dlouhý kus hliníku se škaredě ostrým hrotem.

„Dvě.“

Jeho náraz by nezpůsobil nic tak jednoduchého, jako by byla díra. V takovém úhlu a při takové rychlosti by to byla trhlina. A to velká.

„Tři.“

Svist a žuchnutí těla do pytle a následný potlesk zakryly zvuk plácnutí, s jakým kousek hliníku přistál v Tonyho dlani. Ten špičatý kus kovu nejspíš přivanul vítr odněkud ze staveniště. *Pomsta bagru.*

„Střih.“

Díval se, jak Leya slézá z nafouknutého pytle, jak se Daniel zeširoka usmívá a podává jí ruku, aby ji zachytil. S pádem nebyl zjevně žádný problém, ovšem vysoké podpatky jí na druhou stranu trochu potíže dělaly. Usmívala se, rozhodně byla šťastná, ale zase z ní netryskala tak nepokrytá euforie jako z mnoha kaskadérů, kteří právě zvládli pád z výšky čtyř pater.

Nevypadala jako Padma. Vypadala jako kaskadérka oblečená ve stejném kostýmu, pod nímž se skrývalo několik strategicky umístěných chráničů.

To bychom měli kouzlo televize.

Tonymu chvíli trvalo, než si uvědomil, že na něj upřeně hledí. Ne, na něj ne. Na ten kus hliníku, který stále svíral v dlani.

Zvedla hlavu, jako by si náhle uvědomila, že si všiml její pozornosti. Tázavě povytáhla jedno tmavé obočí.

Dokonce i průsvitný chlápek s parohy, který s ní sdílel stejný prostor, se tvářil, jako by ho to zaujalo.

Kapitola druhá

Noční natáčení Tonymu vždycky totálně rozhodilo spaní. Když kluk jeho věku skončí s prací, čeká se od něj, že vyrazí ven a něco podnikne. Ne že pojedou rovnou domů a zalomí to. To nebylo jen špatně, to bylo jako pro dědky. Bylo to něco, co dělají jen dědci.

Jenže ve čtvrtek ve 2:30 ráno se toho v nádherném centru Burnaby zase tak moc podnikat nedalo.

Tony sevřel v náručí tašku plnou předražovaných potravin z večerky 7-Eleven, kopnutím za sebou zavřel dveře bytu a šoural se do maličké kuchyně. Šourání bylo nezbytné, protože někdy v pondělí začal třídít špinavé prádlo a ještě to neměl tak úplně hotové. Nechtěl si pomíchat hromádky a dělat to zase od začátku. Chleba a mléko šly do ledničky. Láhev jablečného džusu si strčil do podpaží a tašku se sušeným hovězím a sýrem ve spreji odnesl do obývacího pokoje – kde termín *obývací pokoj* označoval část dlouhého obdélníku obsahujícího neustlaný rozložený gauč na místě, kde měl být sporák, dále ledničku a dřez.

V krabici od pizzy pod gaučem televizní ovladač nenašel.

Nakonec ho objevil na knihovničce u okna, napůl pohřbený v květináči s uschlým muškátem. Triumfálně s ním zamával nad hlavou, uvelebil se mezi polštáři, nastříkal si trochu sýra na kousek sušeného hovězího a začal při vypnutém zvuku projíždět televizní kanály.

Repríza hokejového zápasu na TSN, konec období hurikánů na Životě v přírodě, remake *Poldy a bandity*...

„Což po *Trestné lavici* a *Mistrech hazardu* prakticky dokazuje, že Bůh neexistuje,“ zamumlal a stiskl tlačítko ovladače.

...na Osvětovém kanálu nebo na JÍDLU baštil nějaký chlápek brouka – Tony se tam nezdržel dost dlouho, aby zjistil, jestli pak následovala přednáška o jeho životním prostředí, nebo recept na ostružinovou omáčku – tři filmy, které už viděl, dva, které vidět nechtěl, jakýsi brouk bašticí chlápka buď na Discovery, nebo Vesmíru, někdo klepe na dveře...

Jeho palec znehybněl.

Někdo klepe na *jeho* dveře. Opatrně. Cíleně. Snaží se neprobudit sousedy.

Jako Henryho klepání to neznělo. Kouknul na hodinky: 2:57. Znal kromě upíra někoho, kdo býval o této hodině vzhůru? Dokonce i bulvární novináři museli nakonec občas zalézt zpátky pod své kameny, aby se trochu vyspali. Jack Elson ani jeho partnerka to nebyli, policie klepala vždy *velmi* důrazně.

Mohl to být Conner, ten Everettův kamarád, se kterým se seznámil, když byl maskéra navštívit v nemocnici. Jednou spolu zašli na kávu, ale od té doby se jim nepodařilo se scuknout – Conner pracoval v rekvizitárně v jednom z dalších filmových studií v Burnaby a pracovní dobu měl stejně šílenou jako Tony. Možná se jejich časové rozvrhy konečně sladily.

To Conner samozřejmě neměl jak vědět.

Pokud mu to neřekl Everett.

K čertu, když už si chtěl představovat fešácké týpky, proč

neskočit do světa pohádek rovnou a nepředpokládat, že to je Lee, jímž konečně přestaly zmítat pochybnosti a který už nedokázal déle vzdorovat spalující obapolné vášni. Dobrá, výraz vášeň nahradíme několika polibky ve stavu posedlosti – i když se muselo nechat, že žhavé tedy rozhodně byly.

Další zaklepání.

Samozřejmě, taky bych mohl jednoduše zvednout prdel, ujít těch pár metrů a podívat se. Tony hodil tubu se sýrem do zmuchlané deky vedle sušeného hovězího a zamířil ke dveřím.

Měl v notebooku kouzlo nazvané „Špehova díra“, které čaroději umožňovalo vidět skrz pevné předměty. Když ho Tony vyzkoušel poprvé, trochu to přehnal s energií a byl odměněn až příliš detailním pohledem na pana Chanského bydlícího na opačné straně chodby v bytě číslo sedm. Pěkně děsivá zkušenost. Díky ní dospěl k přesvědčení, že staré způsoby jsou někdy nejlepší. Naklonil se dopředu a podíval se dveřním kukátkem.

Leya Burnetová.

A přes ni superponovaný průsvitný obr s parožím.

Zazubila se do čočky a zvedla do Tonyho zorného pole tašku s jídlem z čínské restaurace.

Tak dobře. Získala si jeho pozornost.

Ustoupil a otevřel dveře.

„Ahoj.“ Mávla taškou. „Napadlo mě, že bychom si měli promluvit.“

„Všichni tři?“

„Tři? Jestli máš společnost...“

„Ne.“ Maličko se posunul, aby jí blokoval zorné pole a neviděla dál do bytu. „Ty, já a ten chlápek, který s tebou sdílí stejný prostor.“

Její tmavé oči se rozšířily. „Chlápek?“

„Dost vysoký.“ Zvedl ruku asi půl metru nad hlavu.

„Opravdu? Jak ten *chlápek* vypadá?“

„Těžko říct, je trochu rozmazaný. Ale má parohy jako Bambiho táta.“

„A ty ho vidíš právě teď?“

„Právě teď ne. On tak nějak mizí a zase se objevuje.“

„Hm, hm.“ Rychlý pohled po chodbě. „Možná bychom to měli probrat uvnitř.“

„Máš co skrývat?“

„Jen se ti snažím ušetřit problémy se sousedy.“

To znělo férově. Kromě toho podnikl opatření pro případ, že by mu od ní hrozilo nějaké nebezpečí. Od nich. Ačkoliv vzhledem k té číně a vůbec o tom pochyboval. Tony otevřel dveře dokořán, ustoupil ke zdi a vybídl kaskadérku, ať jde dál.

Kdyby se blížilo nebezpečí, měly piktogramy nakreslené přes práh vzplanout rudou září a vytvořit neprostupnou bariéru – trvalo mu celé dny, než je vyladil do té míry, že se přestaly spouštět kvůli holce rozvážející pizzu, panu Chanskému a té kočce, co bydlela na konci chodby. Když do bytu vstoupila Leya, vzplály nejprve bílou září, pak oranžovou, potom zelenou a pak ještě několika dalšími barvami, u nichž měl Tony podezření, že by je lidské oko ani nemělo být schopno vidět. Obrazec vylétl vzhůru, aby vyplnil prostor dveří, zešedl a zhroutil se k podlaze.

Leya si otřela rukou rameno a popílek jí vytvořil na vlhké bundě bílou šmouhu. „Za tohle se omlouvám.“ Nakrčila nos, protože pach jídla z čínské restaurace na okamžik přebil pach spálených třešní. „Čím sis to tu natřel? Třešňovým sirupem proti kašli?“

„Jo.“ Když na něj upřela užaslý pohled, pokrčil rameny. Opatrně. Měl totiž pocit, že ho někdo párkrát udeřil do hlavy gumovou pálkou. „Třešňová příchuť bylo to jediné, co fungovalo.“ A pak ještě dodal, doufaje, že budí dojem, že tomu sám věří, „jestli se o něco pokusíš, připálím ti prdel ohnivou koulí.“

„Jako třeba o co?“

„Prosím?“

Vzala mu kliku z ruky a zavřela za sebou dveře. „Co čekáš, že budu zkoušet?“

Neměl ponětí, tak šel za ní dál do bytu.

„Myslím, že by na mě mělo udělat dojem, že si kluk tvého věku vůbec třídí prádlo,“ zamumlala, když překročila hromádku riflí a vešla do kuchyňského koutku, kde odložila tašku, svlékla si bundu a začala otevírat skříňky kredence. „Á. Talíře.“ A o chvíli později: „Příbory?“

„V přihrádce u ledničky.“

„Jasně. Většinou umělohmotné.“

„Byly zdarma.“

„To beru.“ Podala mu plný talíř, překročila ponožky a spodní prádlo a prolétla si zbytek bytu. „Daniel mi říkal, že jsi gay.“

„Jo.“

„Takhle bojuješ proti zažitým předsudkům?“

„Co?“

Její gesto zahrnulo stěny, podlahu a většinu nábytku. „Máš to tu béžové.“

„Bylo to béžové, už když jsem se nastěhoval.“

„Přes okno máš nalepenou vlajku.“

„Jsem vlastenec.“

„To jediné, co ti visí na stěně, je plakát *Nejtěmnější noci*.“

„Byl zadarmo.“

„Myslela jsem si to. Zdá se, že všechno, co jsi za minulý rok vydělal, jsi utratil za tohle zábavní centrum.“

„Koukej...“ Tony odsunul notebook stranou a položil si talíř na malý čtvercový stolek. „...jestli jsi mi tu přišla udělat z nějakého zvláštního důvodu revizi, nechci na svém bytě ani životě cokoliv měnit.“

„Jsi si jistý?“

Úsměv změnil celý tvar jejího obličeje. Najednou vypadala

o celé roky mladší. Rozsvítil jí v očích jiskřičky. Změnil ji v člověka, kterého by rád poznal. Opravdu důvěrně. Vzbudil v něm touhu stáhnout jí ten svetr z ramen, zabořit ruce do těch jejích černých vlasů a...

...náhle si všiml, že parohatý průsvitný chlápek vypadá o hodně hmotněji. Až na ty parohy a prapodivné oči bez bělma působil jako člověk. Pleť měl o odstín tmavší než Leya – obyčejná káva namísto kávy s dvojitým cukrem a smetanou – měl spoustu dlouhých tmavých vlasů stočených do dredů a byl nahý. A měl, i když to bylo těžké říct, protože on a Leya nepřestávali sdílet tentýž prostor, pozoruhodně dlouhý penis.

Co se to kurva...?

Tony potřásl hlavou a Leya byla znovu pouze nepřilíš vysokou kaskadérkou pojídací v jeho obýváku *chow mein*. Sama. Žádný překrývající obraz chlapíka s parohy. „Co to bylo?“

„Zkouška.“ Zachytila fazolový výhonek dřív, než jí mohl spadnout z talíře. „Devadesát procent mužů jí neprojde.“

Tony si to spočítal. „No tak to mám kliku. Jsem opravdu nanejvýš upřímně gay.“

„A to si fakt nemůžeš dovolit pět litrů brčálové barvy?“

„No, já bych měl spíš jiný návrh...“ Přesunul hromadu starých režijních pokynů a posadil se na stabilnější ze svých dvou skládacích židlí. „...pokud ten chlápek není tvůj vnitřní bytový architekt, co kdyby ses přestala starat o béžovou barvu a radši mi místo toho řekla, co se to tu k čertu děje?“

Chvíli se nad tím zamyslela, pak přikývla a posadila se na okraj postele. „Ty jsi čaroděj.“

Tony jen tak tak potlačil nutkání odseknout: *Vím, co jsem já, ale co jsi ty?* Vždyť byly tři hodiny ráno, pro boha živého. Byl už trochu nerudný. Polkl sousto hovězího se smaženou rýží a řekl: „A ty jsi...?“

„Já nejsem.“ Mávla vidličkou s napíchnutým kouskem *bok*

choi, aby zarazila jeho reakci. „Je to složité. Možná bys měl zavolat svého učitele, abych to nemusela říkat dvakrát.“

„Svého učitele?“

„Mentora. Jakkoliv nazýváš výše postaveného čaroděje, který má na starosti tvou výuku.“ V jejích tmavých očích se znovu zablesklo. „Předpokládám, že v tomto skvělém novém tisíciletí už termín *mistr* nepoužíváte.“

„Co tě vede k myšlence, že mám nějakého učitele?“

Leya si povzdechla. „Jsi mladý. Příliš mladý, než abys mohl být sám.“

„Překvapení.“ Rozhodil rukama.

Povytažení obočí. „Co se stalo s tvým učitelem?“

Postrčil po talíři kousek *chow mein*. „Já myslel, že sis přišla promluvit o tom nahatém parohatém chlapíkovi.“

Té rýže, kterou vdechla do nosu, nebylo naštěstí moc. Když se přestala smát, prskat a smrkat do zmuchlaného kousku toaletního papíru, který jí Tony přinesl z koupelny, řekla: „Jmenuje se Ryne Cyratane. To znamená: Ten, Který Přináší Touhu a Zkázu. Je to Pán démonů.“

„Panebože.“ Vidlička zazvonila o podlahu. „Už zase.“

„Prosím?“

„Před pár lety několik mých přátel zabránilo jednomu Pánu démonů vyjít na svět v Torontu.“

„Vyjít na svět?“

„Jo, byl tam jeden nižší démon a ten psal jméno svého pána krví přes město a...“ Zamračil se, jak si bezvysledně snažil vzpomnout na podrobnosti ohledně toho, jak ho nakonec porazili. „Nějak se to zamotalo, ale nepodařilo se mu to.“

„Očividně.“ Tón jejího hlasu přešel od suchého k vyprahlému. „No, tenhle ti nemusí dělat starosti. Mám ho zavřeného.“ Vstala a přetáhla si svetr přes hlavu.

„Hezké tetování.“

„Děkuji.“ Obtáčelo jí pupek, řada za řadou černých piktogramů šířících se jako vlny od bodu dopadu skoro až k okraji žeb. „To je Brána démonů. Dokud jsem naživu, zůstane zavřená a můj pán nemůže znovu vstoupit do tohoto světa.“

„Tvůj pán?“

„Dlouhá historie.“

„Dobře. Znovu vstoupit?“

„Byl tu asi před čtyřmi tisíci lety. Po dobu asi pěti set let byl uctíván jako bůh a vládl na území nynějšího Libanonu. Zhruaba. Přinejmenším ve stejné geografické lokalitě, pokud vím. Měl chrám, měl kněžky, měl spoustu sexu.“

Tím se vysvětluje ta touha, pomyslel si Tony.

„Pak se něco přihodilo – nikdy neřekl co – a vytvořil bránu, aby se mohl vrátit do pekla, odkud přišel. Potřeboval spoustu energie. Aby ji získal, zabil všechny lidi ve vesnici a s pomocí jejich krve ukotvil bránu v jediné přeživší kněžce.“

A tím se vysvětlovala ta zkáza. Tony se naklonil blíž. Tetování nebylo černé. Ne úplně. Bylo velmi, velmi tmavě červené až hnědé. „Ta kněžka jsi ty.“

„Kněžka, služebnice, milenka, byla jsem jeho...“

„Přítelkyně?“ Sykl, když viděl, jak se tváří. „Promiň. Jen mi to připomnělo *Mladého Frankensteina*, víš, jak Frau Blucherová vysvětluje... zapomeň na to. Promiň. Naprosto nevhodné přerušení. Už budu, ehm, úplně zticha.“

Čekala ještě chvíli.

Tony zvedl vidličku ze země, nabral si trochu rýže a snažil se tvářit, jako by v jeho bytě byl nějaký jiný idiot, který nedokáže držet zavřenou pusou.

„Byla jsem jeho nejmilejší,“ pokračovala konečně Leya. Prsty si přejížděla po okrajích obrazce, až se jí dělala husí kůže. „Tu bránu mi vyřezal do těla a symboly napsal krví mých lidí, protože měl v úmyslu se na tento svět vrátit. Jenže z druhé strany tu bránu

otevřít nemohl. Brány pekla se musí otevřít z naší strany, jinak by nás démoni během vteřiny převálcovali.“

„A musí je někdo pozvat?“ Pak si vzpomněl, že říkal, že už bude zticha, a omluvně pokrčil rameny, ale zdálo se, že už na protesty proti neustálému přerušování rezignovala.

„To si to pleteš s upíry.“

Nezdálo se, že je vhodná chvíle ji opravovat. Henry si chodil, kam se mu zachtělo. „Proč tenhle Ryne Cyrano...“

„Ryne Cyratane.“

„Jasně. Proč nenechal bránu prostě otevřenou?“

„Protože to by mohl rovnou pozvat jiného Pána démonů, aby se ji pokusil dobýt. A než se zeptáš, ten čaroděj, který otevřel původní bránu, byl tou dobou už dávno mrtvý.“

„Mrtvý čaroděj.“ Jo, to jednomu dodalo odvahy. „Hezké.“

„Pravděpodobně ně. Nicméně Ryne Cyratane si myslel, že s vědomím toho, co udělal mým lidem, budu schopná žít pouze tak dlouho, než si vyřídí své záležitosti doma, a pak si pod tíhou viny a žalu sáhnu na život sama. Kdyby se ukázalo, že jsem silnější než můj žal, příliš by na tom nezáleželo, protože čas hrál pro něj a lidský život je pro demony uboze krátký – a v oněch časech *uboze krátký* znamenalo ještě kratší. Bohužel pro něj a jeho plány se dopustil jedné menší chyby – i když, abychom byli spravedliví, já jsem se mu trochu kroutila, když do mě ty ochranné runy řezal.“ Objela prstem vnější prstenec. „Původně měl v úmyslu chránit bránu přede mnou, aby mi zabránil v přeškrtnání obrazce, čímž bych bránu zničila a jemu zabránila v návratu, ale dopadlo to tak, že tam vepsal ochranu mnohem mocnější a obecnější.“

Brána chrání sebe samu a tím, že se chrání sama, chrání i mě. Nemohu utrpět zranění, protože by to ovlivnilo bránu. Nemohu zestárnout, protože by to ovlivnilo bránu. Jsem udržovaná taková, jakou jsem byla onoho dne, kdy opustil tento svět.“

„Před čtyřmi tisíci lety?“ To by jí muselo být... „Tobě jsou čtyři tisíce let?“

Pokrčila rameny, znovu se posadila na okraj postele a chopila se talíře. Navenek vypadala nanejvýš na pětadvacet. Rifle. Svetr. Sportovní kotníkové boty. „Víceméně. Spíš blíže k pětatřiceti stovkám. Za chvílku ztratíš přehled.“

Vzhledem ke zkušenostem s upíry, čaroději, jinými světy, živými stíny a uvězněnými duchy neviděl důvod, proč jí nevěřit. Z jeho zkušeností vyplývalo, že svět je o sto osmdesát stupňů podivnější, než si většina lidí myslí, a jeho už nic moc nepřekvapovalo. Mimoto její historika nepatřila k těm, které by si duševně zdravý člověk byl s to vymyslet. Na druhou stranu si vydělávala na živobytí tím, že se vrhala z budov a zapalovala se, takže duševní zdraví nemohl považovat za předem danou věc.

„Takže...“ Přinutil se vrátit na začátek příběhu, „...tenhle Ryne Cyratane zmasakroval všechny lidi, které jsi znala?“

„Do posledního. Zavolal dokonce i pastevece z kopců.“

„Nechci ti připomínat staré trápení, ale...“ Tony postrkával jeden kešu oříšek po talíři tak dlouho, až přepadl přes okraj, chvíli se kutálel po stole a nakonec spadl na podlahu. Teprve pak zvedl oči a podíval se jí do tváře. „On všechny zmasakroval, ale ty nevypadáš, že by tě to nějak žralo.“

„Co bys čekal?“ Její pokrčení rameny vyjadřovalo dokonalou znuďenost jednadvacátého století. „Vyrovnala jsem se s tím. Měl bys mě vidět hned potom, byla jsem na sračky.“ Rozšířily se jí zorničky, zvedla obě ruce, roztáhla prsty a mávala jimi ze strany na stranu. „Asi tak tři sta let jsem byla bláznivá ženská, která žila v divočině. Jednu dobu jsem sloužila jako varování nezbedným dětem a pak si pamatuji, že mě vylovili z Nilu sluhové kněze boha Thotha. Umyl mě a přivedl zpátky k sobě. *On* byl čaroděj.“ Jak se probírala pamětí, rozostřil se jí zrak a koutky úst se zkřivily do úsměvu. „Svým způsobem byl

docela roztomilý, s tou svou vyholenou hlavou. A taky byl svého druhu fanatik.“

„Co se s ním stalo?“

„Začal mít trochu moc velké ambice a vládce ho předhodil krokodýlům.“

Krokodýlům? Tony zatoužil, aby nebezpečí, jímž byl vystavován *jeho* život, byla taky tak obyčejná. „Tak to jako čaroděj asi za moc nestál.“

„Byli to hodně velcí krokodýli. A bylo jich opravdu hodně.“

„Co se stalo s tebou?“

Její pozornost se jako lusknutím prstů vrátila zpátky k Tonymu. „Opravdu chceš slyšet celý můj životní příběh? Protože až na pár posledních století se víceméně točil kolem postelí mocných mužů.“

Bylo v tom víc než tohle – děsivě víc. Tony vytušil, že se za její pohotovou odpověď skrývá celá dlouhá a krvavá historie. Ale také viděl, že se o ni nechce dělit. Žádný problém. Ani on se neměl chuť svěřovat s každým detailem svého života. „Takže ten démon se snaží dostat skrz bránu už nějakých pětatřicet století.“

Svraštila tmavé obočí. „Ne. Co tě vede k takovému závěru?“

„No, on je... však víš.“ Mávl rukou směrem, kde by se průsvitný obraz nacházel, a uvědomil si, že se od Leyiny malé zkoušky sexuální orientace neukázal.

„Aha, tohle. Jsme spojeni, samozřejmě, ale po vši té době už ví, že se nehodlám zabít, takže si žije vlastním životem. Teď se kolem brány potlouká nejspíš jen kvůli démonické konvergenci.“

„Cože?“

„Proto jsem taky tady.“

„Jasně.“

„A taky se občas zdržuje poblíž během sexu.“

Tony musel znovu sbírat vidličku.

Zazubila se a převrátila oči. „Přestaň panikařit, už jsme si

ujasnili, že k tomu nedojde. Ale kdyby ano, energie, která by se vytvořila, poté co bych upravila tvůj životní styl, by prošla bránou k mému pánovi – pokud by u ní byl tou dobou na svém konci dostatečně blízko.“

„Pán démonů si užívá tvým prostřednictvím?“ Z etického hlediska to znělo poněkud perverzně.

„Tak bych to přímo neřekla. Čerpá ze sexu energii. Vždycky tomu tak bylo. Ačkoliv pouze ze sexu mezi mužem a ženou...“ Její hlas získal trochu výsměšný tón. „...což je u démona žijícího ze sexuální energie poněkud omezující, ale tak to je.“

„Ty ho sytíš? Prostřednictvím sexu?“ Hodnocení nechme stranou.

Tony si o sobě rád myslel, že nikoho nesoudí, ale v životním stylu téhle kaskadérky bylo cosi, co rozhodně zavánělo etickou perversností.

„No, přece jen to *býval* můj pán,“ připomněla mu Leya důrazně. „A,“ pokračovala dřív, než mohl něco odpovědět, „i pro mě z toho po celé ty roky plynuly četné výhody. Jako třeba... ty roky. A jistá...“ V jejích tmavých očích se zablesklo, „...vitalita.“

„Zmasakroval tvoje lidi!“

„Budeš to muset nechat plavat,“ povzdechla si.

„Proč?“

„Protože je to dávná historie, není to důležité a my teď máme horší problémy.“

„Horší?“

„Démonickou Konvergenci.“ Tony slyšel, že to vyslovila s velkými počátečními písmeny. „Energie se spojují. Mocné energie. Dost mocné na to, aby prolomily bariéry mezi tímto světem a pekly.“

Musel uznat, že to nezní dobře. „Pekly? Ono jich je víc než jedno?“

„Mnohem víc.“

„No jestli to kurva není úžasné.“ Čínské jídlo se najednou zdálo být úplně nepodstatné. Odložil vidličku. „A jsou ty energie dost mocné na to, aby otevřely bránu démonů?“

Sjela rukou dolů a chytila se za žaludek. Bylo to totéž gesto, které Tony viděl u těhotných žen, a v tomhle kontextu ho naprosto vyděsilo. „Tuhle bránu ne. Jak jsem řekla, je chráněná. Budou vytvořeny nové. Dobrá, brány přímo ne, spíš něco jako přístupové body, které lze využít jen tak krátce, že jimi projde pouze jedna věc.“

„Pro každého zákazníka jedna?“ To znělo dobře.

Přikývla. „Ale mohou jich být stovky.“

Tohle už ne. „Stovky?“

„Hrubý odhad.“ Když její výraz začal nabírat na útěšnosti, Tony si uvědomil, že musí vypadat právě tak vyděšeně, jak se cítí. „Ale nedělej si starosti, většina děr pronikne jen několika vrstvami, pouze do nejbližších pekel. Konvergenční energie musí zasáhnout totéž místo mnohokrát za sebou, než se dostaneme k něčemu většímu, než jsou impové.“ Vstala, zašla do kuchyně a položila prázdný talíř do dřezu.

Prázdný. Celou dobu, co mu vykládala o démonech, bránách démonů a masakru, si u toho klidně jedla. *Myslím, že už se s tím asi fakt vyrovnala. Už to pro ni není nic víc než příběh.* Možná že i pro něj jednoho dne nebude Pán stínů a ten strašidelný dům nic víc než příběh. Možná. Nejspíš ne. Třicet pět století je o dost delší doba, než jakou bude mít k dispozici on. Díval se, jak myje talíř, pokládá ho na linku a otáčí se k němu.

„No?“

„No co?“

Její výraz sklouzl z útěšného k netrpělivému. „To nemáš žádné otázky?“

„Jo. Několik.“ Slabé slovo. Měl tolik otázek, že nebylo lehké

z té spleti vylovit aspoň jednu. „Dobře. Impové. Ti nepředstavují problém?“

„Bez čaroděje by představovali problém přímo pekelný, promiň mi ten výraz, ale ty by ses měl být schopen vypořádat se všemi, kterým se podaří prorazit.“

„Podaří prorazit?“

„Já ti to neřekla?“ Leyin náhlý úsměv vyzařoval tolik wattů, že se krátce zjevil její průsvitný Pán démonů, jen problikl a byl ten tam, ještě než si Tony stačil plně uvědomit, že tam vůbec byl. „Budeme zahlazovat trhliny v realitě dřív, než jimi stačí něco proniknout. Já je najdu,“ dodala, když zavrtěl hlavou, „a ty je zacelíš.“

„Já nevím jak!“

„Já ano.“ Skoro ho poplácala po hlavě, když kolem něj prošla cestou zpátky k roztaženému gauči. „Já jen potřebuji čaroděje, abych mohla tu znalost uplatnit.“

Jen. Pokud bylo Tonymu známo, nezapadalo slovo *jen* do žádné věty, která zazněla od doby, kdy Leya překročila práh jeho bytu. Jen třicet pět století. Má na pupku jen bránu démonů. Jen démonická konvergence. Jen impové. Potřebuje jen čaroděje. Počkat... „Jak jsi to věděla?“

„Věděla?“

„Že jsem čaroděj?“

„Cítila jsem, jak jsi použil svou moc, abys zabránil tomu kusu kovu protrhnout doskokový pytel, samozřejmě. Za ty roky jsem si na to vypěstovala citlivost.“

„Na moc?“

„Mimo jiné.“ Výraz, s jakým k němu od kabelky, v níž se právě přehrabávala, zvedla oči, byl lehce obscénnější, než by se kdy podařilo vyloudit Tonymu. Cítil, jak mu rudnou uši. Zrudly mu ještě víc, když mu došlo, že to dělá schválně.

„Nech toho.“